

Vasile Cârlova

Ruinurile Tîrgoviştii

O, ziduri întristate! O, monument slăvit!
În ce mărime'naltă şi voi aţi strălucit,
Pă cînd un soare dulce şi mult mai fericit
Îşi răvărsa lumina p-acest pămînt rob!
Dar în sfîrşit Saturn, cum i s-a dat de sus,
În negura uitării îndată v-a supus.
Ce jale vă coprinde. Cum totul v-a pierit!
Sub osîndirea soartei de tot aţi înnegrit!
Din slava strămoşască nimic nu v-a rămas.
Oriunde nu se vede nici urma unui pas.
Ş-în vreme ce odată oricare muritor
Privea la voi cu rîvnă, cu ochi aţîntător,
Acum de spaimă multă se trage înapoi
Îndată ce privirea îi cade drept pe voi...
Dar încă, ziduri triste, aveţi un ce plăcut,
Cînd ochiul vă priveşte în liniştit minut:
De milă îl pătrundeţi, de gînduri îl uimiţi.
Voi încă în fiinţă drept pildă ne slujiţi
Cum cele mai slăvite şi cu temei de fier
A omenirii fapte din faţa lumii pier;
Cum toate se răpune ca urma îndărăt,
Pe aripile vremii de nu se mai arăt;
Cum omul, cît să fie în toate săvîrşit,
Pe negîndite cade sau pierie în sfîrşit.
Eu unul, în credinţă, mai mult mă mulţumesc
A voastră dărîmare pe gînduri să privesc,
Decît zidire'naltă, decît palat frumos,
Cu strălucire multă, dar fără un folos.
Ş-întocmai cum păstorul ce umblă pre cîmpii,
La adăpost aleargă cînd vede vijălii,
Aşa şi eu acuma, în viscol de dureri,

La voi spre uşurinţă cu triste viu părerii.
Nici muzelor cîntare, nici milă voi din cer,
O patrie a plînge cu multă jale cer.
La voi, la voi nădejde eu am de ajutor;
Voi sînteţi de cuvinte şi de idei izvor.
Cînd zgomotul de ziuă înceată preste tot,
Cînd noaptea, atmosfera întunecă de tot,
Cînd omul de necazuri, de trude ostenit
În liniştirea nopţii se află adormit,
Eu nici atunci de gînduri odihnă neavînd,
La voi fără sfială viu singur lăcrămînd
Şi de vederea voastră cea tristă însuflat
A noastră neagră soartă descoper ne-ncetat.
Mă văz lîngă mormîntul al slavei strămoşeşti
Şi simt o tînguire de lucruri omeneste;
Şi mi se pare încă c-auz un jalnic glas
Zicînd aceste vorbe: "Ce vai! A mai rămas,
Cînd cea mai tare slavă ca umbra a trecut,
Cînd duhul cel mai slobod cu dînsa a căzut."

.....
.....
Acest trist glas, ruinuri, pă mine m-au pătruns
Şi a huli viaţa în stare m-au adus.
.....

Deci priimiţi, ruinuri, cît voi vedea pămînt,
Să viu spre mîngăiere, să plîng p-acest mormînt,
Unde tiranul încă un pas n-a cutezat,
Căci la vederea voastră se simte spăimîntat!